

ကြည်စိတ်ချရသော

ပုပ္ဖိန္ဒရီ

ဘာကြောင့်

သက်တံ့ကြီးက ခါးကိုကွေးလို့
လမင်းက ရှိရှိသမျှ အားကိုထုတ်လို့
ခရေပန်းလေးတွေက ရနံ့တွေကိုပေးလို့
ချိုးငှက်တွေက ငြိမ်းချမ်းရေး ကူသံပေးလို့
မြစ်တွေက ရေစီးသံစဉ်တွေ ဖန်တီးလို့
သစ်ပင်တွေက လေပြည်ကို အပေါ်ခေါ်လာလို့
ပျားပိတုန်းတွေက ဝတ်ရည်ကို ထုံကူးလို့
အားလုံးအားလုံး ကိုယ့်ဖြစ်တည်မှုကို ကျေနပ်နေလို့ ...။
ကိုယ်နဲ့ မင်းလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ...။

အခန်း(၁)

အညာနွေသည် ပူ၏။ ဖုန်မှုန်များ နှင့်အတူ တံလျှပ်တွေက ထင်ရာစိုင်းနေသည် ။ အညာလေသည် အပူနှင့်အအေးကို ပုပ္ပါးတောင်မကြီးဘက်ဆီမှ ပူးတွဲသယ်ဆောင်လို့ လာသည် ။ ထိုဒဏ်ကို ထန်းပင်များ ခမျာလူစကားမပြောတတ်လို့ သာ။ သူတို့ ခမျာ အတော်ခံစားနေရသည် ။ ထို့အတူ ထော်လာဂျီပေါ်မှာ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော ဝတ်မှုန်ဦးသည် လ

ညင်း မှန်ထဲမှ သူမပုံရိပ်ကို သူမပြန်ကြည့်လျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်များ
သေကြောင်းကြံစည်မလား မသိပါ။ ဆံပင်တွေကော ဝတ်ထားစားထား
တာတွေကော ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ ဖုန်တွေချည်းဖြစ်သည် ။ အရေး
ထဲ ပူကပူသဖြင့်ချွေးကလည်း တစ်ကိုယ်လုံးထွက်နေသည့်အပြင် သာမ
န်လူထက် သုံးဆခန့်ရှိသော သူမခန္ဓာကိုယ်မှာ ဝကလည်း ဝ သဖြင့်
ယားယံကာ လက်ကို အနားမပေးဘဲ ယားယံခြင်းကို ပြေပျောက်ဖို့ ကု
တ်ဖဲ့နေရလေလေ ဘေးနားတွင် သူမနှင့် ယှဉ်တွဲပြီး လိုက်ပါလာသော
အသစ်စက်စက်လင်တော် မောင်လင်းမြတ်ကို ဒေါသတွေ အလုံးလိုက်၊
အလိပ်လိုက် ဖြစ်ပေါ်နေမိသည် ။ ကြင်စဦးဇနီးမောင်နှံ ပျားရည်ဆမ်းခ
ရီးသည် ကား အညာနွေခေါင်ခေါင်မှာ လေပူများ ၊ ဖုန်မှုန့်များ သာမက
ဆူညံအက်ကွဲ ပေါ်ထွက်နေသော ထရော်လာဂျီ ၏ အသံက ဘယ်လိုမှ
လိုက်ဖက်သည် ဟု ပြောလို့ မရပါ။ ခင်ပွန်းသည် အညာသား လင်းမြတ်
ကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံက နှင်းလျှောစီးသည့်ဒေသသို့
ရောက်နေသည့်အ လား လေကလေးကို ချွန်လိုက်၊ နံဘေးမှ ဝတ်မှုန်ဦး
ကိုကြည့်လိုက်နှင့် အညာနွေပူလောင်ခြင်းသည် သူနှင့် မည်သို့မှ မပတ်
သက်လေသည့်အလား ရှိလို့ နေသည် ။ သို့သော် ထရော်လာဂျီပေါ်မှ စီး
နင်းလိုက် ပါလာသော ရွာသူရွာ သားအချို့ကတော့ လင်းမြတ်ကိုကြည့်
လိုက်၊ ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ပေကျံနေသည့် ဝတ်မှုန်ဦးကိုကြည့်လိုက်နှင့် သူ
တို့ ရွာခံလူ လင်းမြတ်တစ်ယောက် ရန်ကုန်မြို့ကနေ တစ်သက်စားမကု
န်သော ခန္ဓာကိုယ်ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်နှင့် မိန်းမကို မည်သို့များ ရှာဖွေထိမ်းမြားခဲ့
လေသလဲလို့ ပါးစပ်က ထုတ်ဖော်မပြောပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ တော့ အား
လုံးလိုလိုက ပြောနေကြတာ ဗေဒင်မေးလျှင် ပိုက်ဆံသာ ကုန်မည်က အ
မှန်ပါ။

"ကိုလင်းမြတ်တို့ လာပြီဟေ့ "

ရွာလယ်လမ်းအလယ်ရှိ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး ဆောက်လုပ်ထားသော ခြံဝိုင်းရှေ့မှာ ထော်လာဂျီက ရပ်လိုက်လျှင်ဆိုလျှင်ပဲ ခြံဝိုင်းထဲကနေ လူငယ်တစ်ဦးက အပေါ်ဗလာပိုင်းနှင့် ပုဆိုး တိုတိုကိုဝတ်ပြီး ခြံဝိုင်းထဲကနေ အော်ဟစ်ပြေးထွက်လာသည်။ ။

"သာပန်းရေ...ဒီမှာ ပစ္စည်းတွေ လာသယ်ပါဦး"

လင်းမြတ်က ထရော်လာဂျီပေါ်မှ ပစ္စည်းတွေကိုချရင်း သာပန်းကိုပြောလိုက်သည်။ ။

"ကိုလင်းမြတ်.....ဘယ်မှာ လဲ အစ်ကိုရဲ့ မိန်းမ"

"ပါပါတယ်ကွ..."

"ဝတ်မှုန်...လာ..."

သာပန်းကို လင်းမြတ်က ပြန်ပြောရင်းမှ ထော်လာဂျီပေါ်ကနေ ဝတ်မှုန်ဦးအား အောက်သို့ ဆင်းရန် လက်ဆွဲချလိုက်သည်။ ။ တစ်လမ်းလုံး ထော်လာဂျီစီးလာရသဖြင့် ဖုန်မှုန့်များ ပေကျံနေသော ခန္ဓာကိုယ်ဝတ်တုတ်နှင့် ဝတ်မှုန်ဦးကိုကြည့်ပြီး သာပန်းအံ့အားသင့်ရင်းက ရယ်မိသွားသည်။ ။

"ကိုလင်းမြတ်...ဒါ...အစ်ကိုယူတဲ့ မိန်းမ ဟုတ်လား၊ ဟား....ဟား...ဆောင်းတွင်းဆိုစောင် မလိုတော့ဘူး၊ ငါ့အစ်ကိုကတော့ ရွေးမှ ရွေးတတ်တယ်ဟေ့"

တောသူတောင်သားပီပီ စကားကို 'တဲ့ ' ပြောတတ်သော ဓလေ့အရ သာပန်းက သူ့စိတ်ထဲရှိ သည့်အတိုင်း ပြောတာကို လင်းမြတ်က အသစ်စက်စက်ချစ်ဇနီးအား အားနာမိသွားသည်။ ။

"ကဲပါ သာပန်းရာ...ပစ္စည်းတွေ သယ်မှာ သာ သယ်ပါ"

"လာ...ဝတ်မှုန်ဦး ၊ ဒါကိုရဲ့ အိမ်ပဲ ဘာမှ မကြောက်နဲ့ "

လင်းမြတ်က ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် ဝတ်မှုန်ဦးလက်ကိုဆွဲရင်း ခြံဝိုင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည် ။ ဝက်မကြီး တစ်ကောင်လို လှုပ်လီလှုပ်လဲ့လှမ်းနေသော ဝတ်မှုန်ဦးကိုကြည့်ပြီး ထော်လာဂျီမောင်းသူက ရယ်ပြီး မောင်းထွက်သွားသည် ။

သူ့စိတ်ထဲကနေ သူတို့ ရွာသားလင်းမြတ် မယားရွေးတာ တော်တော် တော်တာပဲဟု စိတ်ထဲကနေ ပြောနေမိသေးသည် ။

"အဖေ...အမေ"

လင်းမြတ်က အိမ်ပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း လှမ်းခေါ်လိုက်သည့်အခါ အိမ်နောက်ဖေးအခန်းထဲ ကနေ ညီမနှစ်ယောက်ဖြစ်သော မိဇာနှင့် မိလေးတို့ ထွက်လာကြသည် ။

"ဒီမှာ နင်တို့ အစ်မပါလာတယ်၊ ပစ္စည်းတွေကို ငါတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်နေမယ့်အခန်းထဲကို သွားထားဦး၊ ဝတ်မှုန်...ဒါကိုရဲ့ ညီမတွေ၊ မိဇာက အကြီး၊ မိလေးက အငယ်၊ စောစောက သာပန်းက ညီတစ်ဝမ်းကွဲ"

တစ်လမ်းလုံး ခရီးပန်းလာလို့ နှမ်းလျသည့် အပြုံးနှင့် ဝတ်မှုန်ဦးက ပြုံးပြတာကို မိဇာနှင့်မိလေးတို့ က သူတို့ အစ်ကိုယူသည့် မိန်းမက သူတို့ ထင်ထားသလိုမျိုး မဟုတ်သဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ကာ ဟန်ဆောင်သလိုမျိုး မပြုံးချင်ပြုံးချင်နှင့် ပြုံးပြလိုက်ရသည် ။

"မိဇာ...အဖေနဲ့ အမေ ဘယ်သွားလို့လဲ"

"ဟိုဘက်ရွာကိုသွားတယ်၊ ညမှ ပြန်ရောက်မယ်တဲ့ ၊ အစ်ကိုတို့ လင်မယားအတွက် ထမင်း ဟင်းတွေတောင် ချက်ထားတယ်၊ ရေတွေဘာ

တွေချိုးပြီးမှ စား၊ အခန်းထဲမှာ သွားနားလိုက်ဦး"

မိလေးက လင်းမြတ်တို့ နေရမည့် အခန်းထဲ ပစ္စည်းတွေသွားထားပြီး ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ မိဇာက ပြောလိုက်သည်။ ။

"မိဇာ...ခြံဝိုင်းထဲမှာ ငါ့မိန်းမရေချိုးရမှာ လုံလုံခြုံခြုံကော ရှိရဲ့ လား၊ တော်ကြာ ခြံအပြင်ကနေ ဟိုလူကြည့် ဒီလူကြည့်နဲ့ ငါ့မိန်းမက ရှက်တတ်တယ်"

"အမယ်လေး အစ်ကိုရယ် ဘယ်သူမှ မကြည့်ပါဘူး၊ သဝန်တိုတတ်ရန်ကော၊ သွားပါ...အခန်း ထဲအဝတ်အစားလေး ဘာလေးသွားလဲ၊ တစ်လမ်းလုံးဖုန်တွေပေလာတာ၊ မိလေးနဲ့ ညီမ အစ်ကိုတို့ ရေချိုးဖို့ သွားစီစဉ်လိုက်ဦးမယ်"

မိဇာက မိလေးလက်ကိုဆွဲပြီး အိမ်အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားသည်။ ။

"ကို...ကိုရဲ့ ညီမတွေက ဝတ်မှုန်ကို ကြည်ဖြူရဲ့ လား၊ သူတို့ အကြည့်တွေက ဝတ်မှုန်နဲ့ ကိုနဲ့ ကို သဘောမတူသလိုပဲ"

"ဝတ်မှုန်ထင်လို့ ပါ၊ သူတို့ က သူတို့ အစ်ကိုရဲ့ မိန်းမကို ချစ်ပြီးသားဆိုတာ ကိုသိပါတယ်"

တစ်ခုခုကို အလိုမကျဖြစ်နေသည့် အမူအရာမျိုးနှင့် ဝတ်မှုန်ဦးကပြောတာကို လင်းမြတ်က ဝတ်မှုန်ဦးပခုံးကို ကိုင်ရင်းမှ နှစ်သိမ့်စကားဆိုပါသည်။ ။

"ထားလိုက်တော့၊ လာ...ရေချိုးဖို့ လုပ်ရအောင် ဖုန်တွေကပ်နေတာ ကြာလာရင် မကောင်း ဘူး"

ထို့နောက်တော့ ဝတ်မှုန်ဦးကော လင်းမြတ်ပါ ရေချိုးဖို့ အဝတ်အ

စားလဲ ဘာလဲနှင့် အလုပ်ရှုပ် နေပါသည်။ ။

"မိဇာရယ်....အစ်ကိုတို့ များ မိန်းမယူစရာရှားလို့ ဒီလိုပုံဆိုးပန်းဆိုး ဝက်ကိုယ်လုံးနဲ့ ဟာကို များ ဘယ်လိုရွေးယူလာသလဲမသိဘူး၊ အဖေတို့ အမေတို့ တော့ ရန်ကုန်မှာ အစ်ကိုကို ကျောင်းထားဘွဲ့ရအောင် သင်ပေး ရကျိုးနပ်ပြီ"

မိလေးက လင်းမြတ်နှင့် ဝတ်မှုန်ဦးတို့ ရေချိုးဖို့ ရေတွင်းထဲမှ ရေကို ငင်နေရင်းမှ မိဇာအား ရင်ဖွင့်ပါတယ်။

"တိုးတိုးပြောပါဟာ၊ တော်ကြာ အစ်ကိုမိန်းမကြားသွားပါဦးမယ်၊ အစ်ကိုမိန်းမက ဝပေမယ့် အသားကဖြူပြီး မျက်နှာပေါက်က လှပါတယ် ဟ၊ အစ်ကိုဘာသာ ကြိုက်လို့ ယူတာပဲ၊ ဘယ်တတ်နိုင်မှာ လဲ"

"မိဇာရယ်အစ်ကိုယူလာတဲ့ ဝက်ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ သူမိန်းမကို ရွာက သူငယ်ချင်းတွေကို ဘယ် လိုပြလို့ ရမှာ လဲ၊ ကောင်းကောင်း ကဲ့ရဲ့ ပြီး ပိုင်းရယ်ကြမှာ ၊ အဆိုးဆုံးက ဟိုရွာတောင်ပိုင်းက ခင်မွန်က အဆိုးဆုံးဖြစ်မှာ ၊ သူက အစ်ကိုကိုကြိုက်တာ တစ်ပိုင်းသေမတတ်ဘဲ၊ အစ်ကိုက သူ့ကိုဂရုမစိုက်တော့ ဟိုက ကျန်ရစ်ဖြစ်နေတာ သူသာသိကြည့်၊ ငါနဲ့ နင့်ကို ဘယ်လိုမထိတထိ ကလိလေမလဲ မသိဘူး၊ တော်တော် အခံရခက်ဦးမှာ "

"ဟဲ့...မိလေး စကားပြောတာရပ်တော့၊ ဟိုမှာ အစ်ကိုတို့ လင်မယား ရေချိုးဖို့ လာနေပြီ"

ရေတွင်းရှိရာသို့ လင်းမြတ်နှင့် ဝတ်မှုန်ဦးရေချိုးရန် ရောက်လာသဖြင့်

င့် စကားကို အရှိန်သပ် လိုက်သည်။ ။

"အစ်ကိုနဲ့ ဒီကအစ်မတို့ ချိုးပေတော့ ၊ ရေလိုရင် ခေါ်လိုက်နော်၊ ညီမတို့ ဆွဲပေးမယ်"

"ရပါတယ် မိဇာရယ်၊ ကိုယ့်မိန်းမကို ကိုယ်တိုင်ရေငင်ပေးရမှာ ပေါ့...ဟုတ်ဖူးလား"

လင်းမြတ်က ဖလားနှင့် ရေကိုစဉ်အိုးထဲမှ ခပ်လိုက်ရင်း ပြောတာကို ဝတ်မှုန်ဦးက ဘာမှ ပြန် မပြောဘဲ လင်းမြတ်လက်ထဲမှ ဖလားကို ယူလိုက်ပြီး မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။ ။

ဒါကို ရေတွင်းနားကနေ ထွက်လာသော မိလေးက မိဇာအား-

"တော်တော်မာနကြီးမယ့်မိန်းမ၊ လူက ဝသလောက် တော်တော်စိတ်ပုပ်မယ့်ပုံပဲ၊ ငါ့အစ်ကို များ ဟာ ဘာလို့ ဒါကြီးကိုများ ကြိုက်ရသလဲ မသိဘူး"

"မိလေး တိုးတိုးပြောပါဟာ၊ တော်ကြာ ကြားသွားပါဦးမယ်"

"ကြားကြားဟာ...ဟိုမှာ ကြည့်ပါလား၊ ဝက်မကြီးရေချိုးတာကျနေတာပဲ၊ အဖေနဲ့ အမေတော့ သူတို့ ချွေးမကိုမြင်ရင် ဘာပြောမလဲမသိဘူး"

မိဇာနှင့် မိလေးက အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာ ဝင်ထိုင်ပါသည်။ ။ လမ်းသွားလမ်းလာအချို့က ရေတွင်းမှာ ရေချိုးနေသော လင်းမြတ်နှင့် ဝတ်မှုန်ဦးကို စပ်စုသလိုအကြည့်မျိုးနှင့် ကြည့်သွားကြသည်။ ။

ကလေးအချို့က ခြံစည်းရိုးနားမှာ မတ်တတ်ရပ်ရင်းက ဝတ်မှုန်ဦးရေချိုးနေတာကို ကြည့်ပြီး ရယ်နေကြသည်။ ။

"ဟဲ့...ကလေးတွေ သူများ ရေချိုးနေတာကြည့်ပြီး ဘာရယ်နေတာလဲ၊ သွားကြ...သွားကြ"

သာပန်းက အိမ်နောက်ဖေးဘက်ကနေ ထွက်လာရင်းမှ ခြံဝသို့ ပြေးသွားကာ ကလေးတွေကို မောင်ထုတ်လိုက်ပြီး မိဇာနှင့် မိလေးရှိရာသို့သွားပြီး...

"ကိုလင်းမြတ်ရဲ့ မိန်းမကိုကြည့်ပြီး ကလေးတွေကတောင် ရယ်နေပြီဟေ့၊ နောက်ထပ် ဘယ်သူတွေကများ ရယ်ကြဦးမလဲ မသိဘူး၊ အခုလောက်ဆို တစ်ယောက်စကားတစ်ယောက်နား ပျံ့ လောက်ပြီ"

"သာပန်းရာ ...အစ်ကိုမိန်းမက သူ့ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားအရဆို တော်တော်အစားကြီးပြီး အိပ်မယ့်ပုံပဲ၊ သနပ်ခါးလိမ်းရင်တောင် သနပ်ခါးက တော်တော်ကုန်မှာ ၊ ရှေ့လျှောက်သာ ဆက်ဖြစ်ဦး မယ် မသိဘူး"

"မိလေး...ကျန်တာနောက်မှ ဆက်ပြောတော့၊ ဟိုမှာ အစ်ကိုနဲ့ သူ့မိန်းမ ရေချိုးလို့ ပြီးပြီထင်တယ်၊ အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပေးရအောင်၊ သာပန်း: ...နင်လည်း လုပ်စရာရှိတာ သွား လုပ်ဦး"

မိဇာက စကားကိုဖြတ်ခိုင်းရင်း မိလေးကိုခေါ်ပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည် ။ ည ရောက်လျှင်တော့ အစ်ကိုယူလာသည့် ချွေးမကို ကြည့်ပြီး အဖေနှင့်အမေ မည်သို့မှတ်ချက်ပေးလေမ လဲမသိလို့ မိဇာတွေ့နေမိပါသည် ။

ဦးမိုးနိုင်နှင့် ဒေါ်မြင့်မြင့်တို့ က သူတို့ နှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်နေသော သားဖြစ်သူနှင့် ချွေးမကိုကြည့်ပြီး

ပြောစရာစကားစကိုရှာနေကြသည်။ ဦးမိုးနိုင်ကော ဒေါ်မြင့်မြင့်ပါ ပထမတုန်းက သားဖြစ်သူ မိန်းမရပြီး ရွာကိုခေါ်လာမည်ဆိုတော့ ရန်ကုန်သူအချောအလှကိုဖြင့် သားဖြစ်သူက စိတ် ကြိုက်ရွေး လာပြီလို့၊ သားဖြစ်သူယူသည့် မိန်းမက တိဗ္ဗိကြော်ငြာတွေထဲက မင်းသမီးလေးတွေလိုလှမှာ ပဲ၊ ချောမှာ ပဲဟု ဆိုပြီး စိတ်ကူးတွေယဉ်လို့။

ညနေအိမ်ပြန်ရောက်တော့ သားဖြစ်သူ၏ မိန်းမကိုတွေ့လိုက်ရသည့်အခါ မြင်လိုက်ရသည့် ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားကြောင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ပြီး ထမင်းစားချင်စိတ်တောင် ကုန်သွားသည်။ သည် လောက် 'ဝ' သည့် မိန်းမကို ဘယ်လိုဘယ်ပုံတွေမိပြီး ချစ်မိကြိုက်မိရင်းက လက်ထပ်ရ သလဲဆိုတာပဲဖြစ်သည်။

သို့သော် သားဖြစ်သူယူလာသည့် မိန်းမသည် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်သမီးလိုပဲ ချစ်ရမည်ဆို သည့်ဖြေသိမ့်အတွေးကိုသာ လက်ခံလိုက်ရသည်။

ယခုညလည်း သားဖြစ်သူက ညစာစားပြီးသောက်ပြီးချိန်မှာ မိဘနှစ်ပါးကို သူ့ဇနီးဖြစ်သူနှင့် ကန်တော့သဖြင့် ဘာဆုပေးပြီး ဩဝါဒစကားပြောလျှင် ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားနေမိသည်။

"ကိုမိုးနိုင်...သားနဲ့ သမီးကို ဆုပေးဦးလေ"

ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်မြင့်မြင့်က သတိပေးမှ ...

"အေး ...ဒီလင်ဒီမယား ချစ်လို့ ယူထားတာဖြစ်တဲ့ အတွက် အိုအောင်မင်းအောင် မခွဲမခွာ ပေါင်းကြပါစေကွယ်၊ ကဲ...မိန်းမ မင်းလည်း ဆုပေးလိုက်ဦး"

"ဆုတော့ မပေးတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သားကိုသတိတော့ပေးရမယ်၊ ကိုယ်ယူတဲ့ ဇနီးမ ယားကို ဘယ်အခြေအနေရောက်ရောက် သစ္စာမဖော

က်ဘဲ ပေါင်းပါလို့ ကတိပေးရမယ်"

"ကတိပေးပါတယ် မေမေ"

လင်းမြတ်က မိခင်ဖြစ်သူကို ကတိပေးပြီး ခန္ဓာကိုယ်က ဝသဖြင့် မနည်းအားတင်းထိုင်နေရ၍ မသာမယာဖြစ်နေသည့် ဇနီးဖြစ်သူ ဝတ်မှုန်ဦးကို ပြုံးပြသောအခါ ဇနီးဖြစ်သူကလည်း အလှဆုံး အပြုံးနှင့် ပြုံးလိုက်၍ ကျေနပ်သွားသည်။ ။

သည် အချိန်မှာ ပဲ...

"သမန္တာ စက္ကဝါဠေသူ။

အတြာဂစ္ဆန္တု ဒေဝတာ။

သဒ္ဓမ္မံ မုနိရာဇဿ၊

သုဏန္တု သဂ္ဂမောက္ခဒံ။

ကြာနီကန်ဆရာတော်၏ တရားရွတ်ဖတ်သံကြားသဖြင့် လင်းမြတ် အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုး လာသည်။ ။ ကားပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းကြည့်တော့ အောင်မင်္ဂလာအဝေးပြေးကားဂိတ်နားကို ရောက် လာပြီဖြစ်သည်။ ။ အညာက မိဘတွေဆီကနေ အပြန်ခရီးမှာ အိပ်ကောင်းကောင်းနှင့် အိပ်လာခဲ့ တာ အိပ်မက်တွေ ဘာတွေမက်လို့။ ။

အိပ်မက်ထဲမှာ လက်တွေ့ဘဝတွင် သူ့အလိုလား အတောင့်တဆုံးသောအရာက ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကြည်နူးခဲ့လေသမျှ ပစ္စုပ္ပန်မှာ ဘယ်လိုမှ ဆက်နွှယ်ပတ်သက်မှုမရှိသဖြင့် မက်ခဲ့သည့် အိပ်မက်ကို

အားနာနေမိသည် ။

သည် အိပ်မက်အကြောင်းကို ကာယကံရှင် ဝတ်မှုန်ဦးတစ်ယောက် သိများ သိသွားလို့ ကတော့ သူမခန္ဓာကိုယ်နှင့်မလိုက်အောင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီးများ သူ့ကိုပြောလေမလား မသိပါ။

အချစ်ဆိုသည် မှာ အံ့ဩဖို့ ကောင်းပါ၏။ လူတစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အကြိုက်ချင်းမတူ ညီအောင် မည်သူက ဖန်ဆင်းခဲ့လေသလဲ မသိပါ။

လင်းမြတ်သည် သူနှင့်လားလားမှ လိုက်ဖက်မညီသော ဝတ်မှုန်ဦးကို ဘာကြောင့်များ ချစ်မိ သွားသလဲ မသိပါ။

ဝတ်မှုန်ဦးက ဝလို့ လား။ အစားအသောက်ကို မက်လို့ လား။ လမ်းလျှောက်တာ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီး နဲ့နဲ့နဲ့နဲ့နဲ့ လျှောက်တာကို သဘောကျလို့ လား။ သို့မဟုတ် ဝတ်မှုန်ဦး၏ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်ဖက်စွာ ဖြောင့်တန်းနေသော နှာတံနှင့် နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေးကို စွဲလမ်းမိလို့ လား။ သို့တည်းမဟုတ် ပါးဖောင်းဖောင်းနှင့် မျက်နှာလေးကို ချစ်မိသွားလို့ လင်းမြတ် သူမှ သူဖြစ်နေ ရတာလား မသိပါ။

ခက်တာက မည်သူတွေက မည်မျှ သူ့ကို ဝေဖန်ပါစေ သူကတော့ ဝတ်မှုန်ဦးကို အသက်ထက်ဆုံး ချစ်နေဦးမည်သာ ဖြစ်ပါသည် ။

ချစ်ခြင်းမှာ အပြစ်မှ မရှိတာပဲလေ။

မင်းနှလုံးသားအိတ်ကပ်ထဲ
ငါ့လက်နဲ့ ဆွဲယူလိုက်တာ
ချစ်ခြင်းတွေမဟုတ်ဘဲ
ခါးသီးကြမ်းရှသော စကားလုံးများ သာ
ငါရခဲ့ပေပြီ။

အခန်း(၂)

ငှားရမ်းနေထိုင်သော အပြင်ဆောင်ဝရန်တာကနေ ကြည့်လိုက်လျှင်
ညသည် ပတ်ဝန်းကျင်မှ ပြောဆိုနေသော စကားသံများ ၊ တီဗွီဖွင့်သံများ
၊ ဗွီစီဒီသီချင်းသံများ ၊ ရေမော်တာမောင်းသံများ ၊ စာ ကျက်သံအချို့နှင့်
ကလေးများ ဆော့ကစားနေသည့် အသံများက အလှဆင်ထားကြသည်
။

လင်းမြတ်တို့ ငှားနေသည့် အပြင်ဆောင်တွင် နေထိုင်သော ကျောင်း
သားအချို့ကော အလုပ် သမားဝန်ထမ်းအချို့ကပါ အဆောင်တွင် မရှိဘဲ
ရပ်ကွက်ထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ ၊ ဘီယာဆိုင်အ ချို့နှင့် ဘီလီယ
က်ခုံများ သို့ ရောက်နေတာ သေချာသည် ။ အဆောင်မှာ အသံ သည်
လောက်တိတ်တာ သည် ကိစ္စတွေကြောင့်သာ လူမရှိတာ သေချာသည် ။

လင်းမြတ်နှင့် အခန်းဖော်မျိုးတင့်တို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ဘယ်ကိုမှ မသွားဘဲ စကားကောင်း နေကြသည်။ ။

"လင်းမြတ်....မင်ကိုတော့ ငါဘယ်လိုမှတ်ချက်ပေးရမှန်းကို မသိဘူး ကွာ၊ မိဘတွေ အလှူ လုပ်လို့ ရွာခဏပြန်တာတောင် မင်းစိတ်က ဒီဝက် ပုပ်မကြီးကို စွဲလမ်းပြီး အိပ်မက်မက်တာ အံ့ပါရဲ့ ကွာ"

အညာကအပြန် ကားပေါ်မှာ မက်ခဲ့သော အိပ်မက်ကို ပြန်ပြောပြ တော့ အခန်းဖော်မျိုး တင့်က မှတ်ချက်ပေးပါတယ်။

"လူတော်တော်များများကလည်း မျိုးတင့် ... မင်းလိုပြောကြတာ၊ လူ တစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ ချစ်မြတ်နိုးမှုမှာ တစ်ပါးသူက လှုံ့ဆော်ဆုံးဖြတ် ပေးတဲ့ အတိုင်း ချစ်ခွင့်ရှိသလား၊ အချစ်ဆိုတာ ဘုရင်က စလို့ သူဖုန်း စားအထိ အယုတ်အလတ် အမြတ်မရွေး ချစ်ခွင့်ရှိကြတာချည်းပဲ၊ ဒီ တော့ ဝတ်မှုန်ဦးကို ချစ်တဲ့ အချစ်မှာ အပြစ်ရှိသလားကွာ"

"ငါဆိုလိုတာက ဒါမျိုး မဟုတ်ဘူး လင်းမြတ်၊ မင်းရုပ်မင်းရည်က ငါ ကယောက်ျားချင်းမို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ယောက်ျားဆန်တယ်၊ ကြည့် ကောင်းတယ်၊ ထိုက်သင့်တဲ့ ပညာအရည်အချင်းရှိတယ်၊ ဒီတော့ အဆင့် ရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို မေတ္တာတောင်းခံလို့ ရှိရင် လက်ခံနိုင် တဲ့ အနေအထားရှိသူတစ်ယောက်က အစားလည်း ကြီး၊ ဝကလည်း ဝ၊ ဘယ်လိုမှ ကြည့်ပျော်ရှုပျော်မရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ဦးကို တမ်းတမ်းစွဲတာက နည်းနည်းတော့ ထူးတယ်၊ ငါက မင်းသူငယ်ချင်းဆိုတော့ မင်းဘက်က နာမိတယ်၊ မင်းက သူ့ကို ဒီလောက်မြတ်နိုးတာကို သူက မင်းကိုလိုတာ ထက်မပိုဘဲ ပုံမှန်ဆက်ဆံတာ တစ်ခါတလေ မင်းကိုမချေမငံပြောတာမျိုးက သူက ဘာမို့လို့ လဲ၊ သူ့မိဘတွေ ပိုက်ဆံချ မ်းသာတာ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ အဲဒါကို ဝတ်မှုန်ဦးက မာနထားနေတာ

လား"

လင်းမြတ်အတွက် မျိုးတင့် စာနာပေါက်ကွဲတာ စကားလုံးတွေက ပြင်းထန်လှသည်။ ။ မျိုးတင့်က ဘာစကားမှ ဆက်မပြောဘဲ ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိပြီး ဖွာရင်းက မီးခိုးတွေသွားရာနောက်လိုက် ကြည့်နေသည်။ ။

"မျိုးတင့်ရာ...မင်းလည်း ဒဿနိကဗေဒယူထားတာ အတွေးအခေါ်ညံ့လှချည်လား၊ မိန်းမ သားတစ်ယောက်ဟာ ပိန်မှ ၊ မော်ဒယ်လို ဖြစ်မှ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လှမှ ရုပ်ရည်ချောမှ ၊ ကိုယ့်ကို လာ ကြိုက်တဲ့ ယောက်ျားသားတစ်ဦးကို ငြင်းရမှာ လား၊ ဝတဲ့ မိန်းမသားတစ်ဦးဟာလည်း သူ့မှာ ငြင်းခွင့်၊ မိန်းကလေးပီပီ စောင့်စည်းရမယ့် လူ့ဇန္တုသိက္ခာရှိသင့်ပါတယ်၊ သူ့မှာ လက်ခံခွင့်၊ ငြင်းပယ်ခွင့် ရှိပါတယ်ကွာ"

"လင်းမြတ်...မင်းက အဲဒီဝတ်မှုန်ဦးဝတုတ်မဘက်ကနေ ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ခုခံကာ ကွယ်နေရတာလဲ၊ ဘယ်လောက်တောင် လှနေလို့လဲ"

မျိုးတင့်တစ်ယောက် လင်းမြတ်ကို ရွဲ့နေပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။ ။

"လှတာပေါ့ကွာ၊ ဝတ်မှုန်ဦးက ခေတ်ဆန်ဆန် ဝတ်တတ်တယ်၊ အမြဲတမ်း သူ့အသားအရေ ဖြူဖြူမွတ်မွတ်လေးမှာ ဝတ်တဲ့ အင်္ကျီအဝတ်အစားက အရောင်နုလေးတွေပဲ၊ မျက်လုံးနက်နက်၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း ၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ ဘယ်လောက်ကျက်သရေရှိလဲ၊ ငါက ဝတ်မှုန်ဦးကိုချစ်မိတာက သူ ပြုံးလိုက်ရင် ချိုင့်ဝင်သွားတဲ့ ပါးချိုင့်နှစ်ဖက်ပဲ"

မျိုးတင့်က လင်းမြတ်အား မျက်မှောင်ကျုံ့ကြည့်လိုက်ရင်း...

"အေး...မင်းကသာ	သူ့အလှဘွဲ့ကို	ချီးကျူး၊
မင်းရည်းစားစကားပြောတာကို	မသဲမကွဲထားလိုထား၊	ငါတော့

မင်းပြောချင်သလိုသာပြော၊ မင်းရဲ့ ဝတ်မှုန်ဦးဆိုတဲ့ ဟာကြီးကိုကြည့်ပြီး
ဝက်သားတောင် အခုဆိုမစားတော့ဘူး"

သည် တစ်ခါတော့ မျိုးတင့်စကားကြောင့် လင်းမြတ် နည်းနည်းအ
ထိနာသွားပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် မျိုးတင့်အား မေတ္တာတွေ အတုံးလိုက်
အတစ်လိုက် ပို့မိပါတော့သည်။ ။

လင်းမြတ် တော်တော်ပျော်သွားသည်။ ။ အတန်းထဲမှာ ဝတ်မှုန်ဦးကို
မတွေ့ရသဖြင့် သူမ ပရယ် တီကယ်လုပ်သည့် အခန်းကော ကင်နံတင်း
မှာ ပါ လိုက်ရှာသော်လည်း လုံးဝမတွေ့ရ။

ဟော ...ယခုတွေ့မည့်တွေ့ချင်တော့လည်း စာသင်ဆောင်နှစ်ဆော
င်ကြားက လူသွားလမ်း တွင် ရှိသည့် အုတ်ခုံမှာ ထိုင်ပြီးတစ်ယောက်တ
ည်း အာလူးကြော်ထုပ်ကို ဖောက်ပြီး စားနေသည်။ ။ သူ ငယ်ချင်းတွေလ
ည်း တစ်ယောက်မှ မပါ။

"ရှာလိုက်ရတာ ဝတ်မှုန်ဦးရာ၊ အတန်းထဲမှာ လည်း မတွေ့တော့ ဘ
ယ်သွားလဲလို့ "

ဝတ်မှုန်ဦးရှိရာသို့ ရောက်ရောက်ချင်းမှာ ပဲ လင်းမြတ်က ပြောတော့
...

"ဘာလို့ ရှာရတာလဲ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သွားချင်တဲ့ နေရာသွားမှာ
ပေါ့၊ ဘယ်သူက ကိုယ့်ဘဝ ကို ပြဋ္ဌာန်းပေးစရာမလိုပါဘူး၊ အနေသာချ
ည်းပဲဟာ"

လင်းမြတ် နည်းနည်းဖိလင်အောင့်သွားပါသည်။ ။ ဝတ်မှုန်ဦး၏ စ

ကားလုံးတွေက ခါးသီးလှ ပါ၏။ ခါးသီးခြင်းနှင့်အတူ ဝတ်မှုန်ဦးက အစားမပျက်။ အာလူးကြော် နောက်တစ်ထုပ်ကို ထပ်ဖောက်လိုက်တာ သူမအားနှင့် အာလူးကြော်ထုပ်က ဘယ်လိုမှ ဝန်နှင့်မမျှဘဲ ကြည့်လို့ မကောင်း ပါ။

"မနေ့က အညာက ပြန်ရောက်လာတာ၊ ဒီမှာ ဝတ်မှုန်ဦးအတွက် အညာပြန်လက်ဆောင် ပဲလုံး ကြော်တွေ ဝယ်လာတယ်"

လင်းမြတ်က ကျောပိုးအိတ်ထဲကနေ ပဲလုံးကြော်ထုပ်ငါးထုပ်ကို ထုတ်ယူပြီး ပေးလိုက်သည့် အခါ ဝတ်မှုန်ဦးမျက်နှာက စောစောကလိုမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဝင်းပကြည်လင်သွားသည် ။

"ဟယ် ...ကျေးဇူးပဲ လင်းမြတ်၊ ဒါတွေ ငါသိပ်ကြိုက်တာ အညာက ပဲလုံးကြော်ဆိုတော့ ဆီက သန့်ပြီးသား၊ တော်ပြီ...ဒီအာလူးကြော် ခဏထားလိုက်ဦးမယ်"

ဝတ်မှုန်ဦးက ပြောပြောဆိုဆိုပါပဲ။ ပဲလုံးကြော်တစ်ထုပ်ကို ဖောက်ပြီး တကြွပ်ကြွပ်ဝါးစားနေပါသည် ။ စားချက်က ဘာမြန်သလဲ မမေးပါနှင့်။ ပဲလုံးကြော်တစ်ထုပ် ကုန်သည့်တိုင် ဘာစကားမှ မပြောဘဲ စားနေတာ လောကကြီးမှာ သူမတစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည့်အတိုင်း ပင် ဖြစ်သည် ။

"လင်းမြတ်တို့ အညာမှာ ဒီအချိန်ပူမှာ ပေါ့"

တစ်ရှူးစဖြင့် ပါးစပ်နှင့် လက်ကို သုတ်လိုက်ပြီး ပဲလုံးကြော်ထုပ် နောက်တစ်ထုပ်ကို ဖောက် ရင်းမှ ဝတ်မှုန်ဦးကမေးပါသည် ။

လင်းမြတ်ဝယ်လာသော ပဲလုံးကြော်အတွက် စားကောင်းသောက်ကောင်းအောင် မေးနေသ လားမသိပါ။

"ဒီအချိန်မှာ တော့ အညာမှာ အပူဆုံးအချိန်ပဲလေ"

"ဟုတ်လား...ရန်ကုန်မှာ တောင် ဒီလောက်အပူကြောက်လို့ ဘယ်မှ မသွားတာ၊ အိမ်မှာ ဆို အဲကွန်းကို တောက်လျှောက်ဖွင့်ထားရတာ၊ တတ်နိုင်ရင် စာသင်ခန်းထဲမှာ တောင် ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ် အဲကွန်းတပ်ချင်တာ...ပူလွန်းလို့၊ အညာမှာ သာ နေရရင်တော့ သေမှာ ပဲ၊ အဲဒီလိုပူတဲ့ ဒေသမျိုး မှာ တစ်သက်နေခိုင်းဖို့ ထက် ခဏအလည်လာပါဆိုရင်တောင် ရွှေပုံပေးပါစေ မလိုက်ဘူး"

အဝေးပြေးကားပေါ်မှာ မက်ခဲ့သည့် အိပ်မက်နှင့်ကတော့ ကွာပလို့ ။ သည် စကားတွေက လင်း မြတ်ကိုများ ဝတ်မှုန်ဦးတစ်ယောက် စောင်းပါးရိပ်ခြည်ပြောပြီး စကားကို ကြိုက်နပ်ထားသလား မသိ ပါ။

လင်းမြတ် ဟိုတွေးဒီတွေးနှင့် တွေးနေသလို ဝတ်မှုန်ဦးကလည်း ဘာမှ မပြောဘဲနှင့် စားကောင်းကောင်း နှင့် စားနေတာ လက်ဆောင် ပေးသော ပဲလုံးကြော်ထုပ်က လေးထုပ်တောင် ကုန် သွားပြီဖြစ်သည် ။

"တော်ပြီ...အိမ်ရောက်မှ ပဲ ဆက်စားတော့မယ်"

ဝတ်မှုန်ဦးက တစ်ရှူးစတစ်ရွက်ကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်လိုက်ပြီး ပါးစပ် နှင့်လက်မှ ဆီပေနေသည် များအား သုတ်ပြီး ဘေးနားသို့ လွှင့်ပစ်ကာ ကျန်သည့် ပဲလုံးကြော်တစ်ထုပ်နှင့် အာလူးကြော်တစ်ထုပ်ကို ကြွပ်ကြွပ် အိတ်ထဲထည့်ပြီး ချည်လိုက်သည် ။ ထိုသို့ ပြုလုပ်နေရင်းမှ ဝတ်မှုန်ဦး၏ မျက်နှာမှာ ဝေဒနာတစ်ခုခုကို ခံစားနေရသလိုမျိုး ဖြစ်သွားတာ လင်းမြတ်သတိထားလိုက်မိသည် ။

"ဝတ်မှုန်ဦး....ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ဘာဖြစ်တာ အသာထား လင်းမြတ်....ဒီနေရာကနေ ထွက်သွား

တော့၊ ဒီမှာ ပဲလုံးကြော်တွေ အစားများ လို့ ဗိုက်ထဲပွပြီး လေလည်ချင် နေပြီ"

"ဟင် ...ရတယ်...ရတယ်"

လင်းမြတ် ဘယ်လိုမှ မထင်ထားသည့် စကားကြားရသဖြင့် ရယ်ရမ လို့၊ ငိုရမလို ခံစားရရင်းမှ ဝတ်မှုန်ဦးအနီအနားကနေ သုတ်ခြေတင်ထွ က်သွားတာ လှည့်ပင်မကြည့်ပါ။

သည် ကဗျာမဆန်သည့် အဖြစ်အပျက်ကို မျိုးတင့်သိလို့ က အပြစ်ပြောပြီးရယ်မှာ မုချဧကန် ပင်ဖြစ်သည် ။
